

1:A SÖNDAGEN I ADVENT C-2015
S:TA EUGENIA, 29/11

Jer 33:14-16, 1 Thess 3:12-4:2, Luk 21:25-28,34-36

Den inre kompassen

Min inre kompass pekar mot jul. Allting i staden, inbjudningar och inte minst kyrkan, vill påminna mig om det. Min inre kompass visar mot julbord, festglädje, vänner och förhoppningsvis också mot ett litet barn i krubban. Ett litet barn som väcker glädje, hopp och en glimt av tillförsikt att allt ändå ska bli bra. När kompassnålen pekar i den här riktningen vill kanske allt brista ut i jubel: "Hosianna Davids son". Ni känner den pampiga psalmen som ingår i svenskarnas adventsrepertoar.

Men det finns ett annat magnetfält som får min kompassnål att darra. Det magnetfältet rycker i nålen och försöker dra den åt ett annat håll. Jag tänker på evangeliets ord om den ångest, rådlöshet och skräck som människorna ska uppleva vid historiens slut, dvs. Kristi återkomst. Men är vi inte redan där? Ångest inför hot som lamslår storstäder, rådlöshet inför de många svårlösta politiska och miljökonflikterna, skräck för utmaningar vi inte tror oss att klara av i Sverige?

Det är som om två magnetfält tävlar med varandra och rycker i min inre kompassnål. Och det kanske inte bara på det stora kosmiska utan också på det nära och personliga planet. Jesus tog avstamp för sitt apokalyptiska tal om världens undergång, när han hörde folk berömma templets vackra utsmyckning med stenar och gåvor (Luk 21:5). De tog allt detta för givet som hade det evigt bestånd. Tänk på innerstadens vackra utsmyckning, på alla de fina husen och varorna i skyltfönstren. Och då kommer någon som säger ”Detta som ni ser – det ska komma dagar då här inte lämnas sten på sten. Allt ska rivas ner” (Luk 21:6). Då finns bara kolsvarta ruiner kvar eller en hög av aska, bilder vi känner från Andra världskriget eller från de dagsaktuella nyheterna.

Eller någon ser på sig själv helt utan fåfänga utan bara med tacksamhet. Hon ser att kroppen fungerar bra, att hon är attraktiv och framgångsrik, att familjelivet fungerar. Kort sagt, att allt helt enkelt är bra. Och också detta ska rivas ner? En olyckshändelse, en plötslig sjukdom, en inkräktare i familjelivet eller egen försummelse, ett misstag som förändrar allt? Eller betydligt mindre dramatiskt tidens gång som bryter ner kroppen och lämnar mig ensam kvar på ett sjukhem. Spädbarnet vi ser och som vi själva varit en gång, är obönhörligt på väg mot graven. Ja, kompassnålen darrar om jag funderar på det här.

Adventstiden mäter ut just den här spänningen. Under de närmaste fyra veckorna ska vi förbereda oss för julen, Kristi ankomst i ett litet barn. Och den högtiden ger verkligen anledning till ohejdad glädje. Här ser vi Guds stora tecken på att det finns hopp för människorna, ja för hela kosmos. Man kan inte annat än glädjas åt barnet i krubban, som i sin vanmakt förvandlar världen och störtar våldsverkarna från deras troner. Samtidigt ska vi öppna oss för Kristi sista ankomst vid tidens slut, när allt bli upplyst, tillrättalagt och upprättat av honom. Det är inte likgiltigt hur människorna betar sig, vad vi gör eller underlåter att göra. Det finns en sista rättvisa som blir uppenbar vid tidens slut. Adventstiden riktar blicken mot barnet i krubban, domaren på himlens moln och de förfärliga händelser som föregår hans ankomst.

Den Jesus vi firar under julen är den som går lidandet och korset till mötes och som ska komma åter. I Jesu ankomst under julen visar sig meningen med hans sista ankomst. Där fara är, växer också räddningen. Mitt i allt det fasansfulla vi upplever, ska vi räta på oss och lyfta våra huvuden, ty vår befrielse är nära (Luk 21:28). Mitt i – för Gud beger sig mitt in i allt detta.

Kanske är advent en tid då denna spänning inte ska lösas upp. Vi ska inte överrösta den ångest, rådlöshet och skräck som finns i oss, överrösta

dem med högljudda fester och glöggsalighet, inte heller religiöst med en tro som blundar för världens och våra egna avgrunder. Vi ska inte sanslöst sjunga "Hosianna, Davids son". Men vi ska heller inte förtvivla, för det finns hopp. Ett hopp som redan har visat sig i barnet i Betlehem och som kommer att visa sig i alltings fulländare, Kristus.

Kanske är adventstidens tonart inte dur utan moll. Så som i "Gläd dig, du Kristi brud", en ömsint psalm med en tyst men tryggt framåtskridande melodi och fylld med bilder av hopp. Låt oss bana vägen för Honom som redan har kommit och som ska komma åter och som tar sin boning i oss var gång vi tar emot och skänker kärlek. Då kommer vår inre kompassnål att stillna. Mitt i allt detta kommer den att visa på Kristus, som är alltings mål.

Dominik Terstriep s.j.